

Side og en forstandig Medledning fra Rigsdagens Side — thi det er klart, at der maa finde Samarbejde Sted i saa Henseende — kunne gjøre det muligt, at de Udgifter, hvormed der her er Spørgsmaal, kunne udredes i det Tidrum, hvorpaa de i Lovforslaget ere fordelte, uden den Art af overordentlige Forholdsregler, der i Motiverne sævlig ere betegnede som utilraadelige. Jeg har den Tro, at der dels ved et rimelig begrændset Overflud, dels og især ved Realisation af Reservecfondens Effekter maa kunne staaes de Midler tilveie, som behøves til de i dette Lovforslag omhandlede Foranstaltningers Gjennemførelse. Jeg kan nemlig ikke dele den Anskuelse, som blev udtalt af den ærede Taler, der nys havde Ordet, at de store Udgifter til de offentlige Arbejder ikke skulde gaa ned i nogen væsentlig Grad. Det ærede Medlem har uden Tvivl selv tænkt paa — og det laa saa overmaade nær at tænke derpaa — at vore hidtil meget store Udgifter til Jernbaneforetagender i det Væsentligste — jeg siger udtrykkelig ikke ubelukkende, men i det Væsentligste — ere blevne afholdte derved, at man i den Anledning har udstedt Statsobligationer eller paa anden Maade har benyttet overordentlige Hjælpe midler, og han har vistnok ogsaa maattet sige sig selv, at der var den Riske, hvorfra de overordentlige Indtægter, hvorigjennem disse overordentlige Udgifter væsentlig skulde afholdes, kunde flyde ind, uden at man behøvede at ty til større Laan eller til i den Anledning at paalægge nye Skatter. Nu syntes det ærede Medlem at ville tilbagevise denne af ham forudsete Bemærkning ved at sige, at han ikke kunde antage, at der skulde finde nogen syn- derlig Nedgang Sted i Udgifterne til de offentlige Arbejder. Jeg maa tværtimod udtale, at Regjeringen er gaaet ud fra en anden Forudsætning. Det er ingen- lunde Regjeringens Mening, at der ikke fremdeles skulde kunne blive Spørgsmaal om lignende Udgifter af en overordentlig Karakter; jeg tror ikke, at de ganske ville standse. Det vilde jo i en vis Forstand være behageligt for Finantsministeren og altsaa ogsaa for Finantsudvalget saa vel som for Forsamlingen i det Hele taget, hvis der slet ikke skulde blive Spørgsmaal om Udgifter i saa Henseende; men ligesom dette Behagelighedshensyn i alt Fald ikke kunde være afgjørende, saaledes tror jeg ganske vist, at Udgifter af denne Art ogsaa fremtidig ville finde Sted. Der er jo alt fra min Kollega Indenrigsministerens Side fremskommet Forslag til offentlige Arbejder, som gaa ud over dem, der allerede ere lovhjemlede, men det har utvivlsomt været Forudsætningen under de Forhandlinger, som ere gaaede forud for dette Lovforslags Fremkomst, at der vil finde en meget betydelig Nedgang Sted i de Raar, som med Hensyn til Foranstaltninger til den offentlige Samfærdsels Fremme ville blive stillede til Finants- lærerne. I Dvrigt har jeg i de finantuelle Overveielser, som jeg har anstillet for en længere Mar- rætte ind i Fremtiden, forudsat, at man bestandig

maatte være betænkt dels paa et Overflud, dels ogsaa paa nogen Frihed med Hensyn til den hele Ordning af Skatterne, men jeg er tilvise gaaet ud fra, at hvis Rigsdagen enedes med Regjeringen om Omdannelser i Skattelovgivningen, maatte den væsentlige Afgang, der saaledes fandt Sted, erstattes ved nye Skatter, hvormed man samtidig maatte enes; jeg maatte altsaa væsentlig tage mit Udgangspunkt fra Skatternes nuværende Udbytte, med de Nedsættelser, der følge af de Forslag, som i Aar ere forelagte. Saaledes har jeg troet, at de overordentlige Udgifter, som der her er Spørgs- maal om at udrede efter en Fordeling over en længere Marrætte, for en Del og i nogen Grad maatte kunne ventes afholdte ved det Overflud, som man til enhver Tid burde se at be- holde, naar der ikke indtraf uforudsete Ban- skeligheder — man maa udtale sig med megen Forsigtighed om, hvad der strækker sig over en Periode, som nærmer sig 10 Aar — men væsent- lig ved Realisationer af Reservecfondens Effekter. At gaa nærmere ind paa Detailler i saa Henseende, tror jeg vilde være ubetimeligt. Jeg skal gjerne sige, at jeg for mit eget Vedkommende, inden jeg kom til et bestemt Resultat med Hensyn til dette For- hold, har søgt for mig selv at opgjøre Budgetter for disse følgende Aar, men dem præster jeg rigtig- nok at beholde for mig selv, thi Erfaringen har mere end en Gang lært, i hvilken Grad man ofte skuffer sig selv, naar man saaledes forelægger Be- regninger for et længere Aaremaal for Offentlig- heden. Det almindelige Synspunkt er imidlertid bestemt betegnet ved de Udtryk, som ere optagne i Motiverne.

Scavenius: Den høitærede Finantsmi- nister har givet os en Skildring af, hvorledes han har tænkt sig, at de Summer, der her foreslaas bevilgede, skulde bringes tilveie, og jeg kan ikke Andet end sige, at det maatte ligge klart nok for af Motiverne — om det end ikke ligefrem er sagt i Lovforslagets Motiver — at Summen skulde tages af Reservecfonden; thi da det der er blevet udtalt, at man hverken skulde optage Laan, eller for denne Sags Skyld skulde paalægge nye Skatter, saa var der ingen anden Veie at gaa end til Reservecfonden. Derom har jeg heller ikke havt nogen Tvivl, og det var heller ikke for at faae denne Oplysning, at jeg forleden Dag tillod mig at stille et Spørgsmaal til den høie Regje- ring. Mit Spørgsmaal gik jo i en helt anden Retning, det gik nemlig nærmest ud paa at ud- bede fra Regjeringens Side lige over for Repre- sentationen en Udtalelse, der nærmere kunde for- klare, at Regjeringen nu fandt, at man kunde gaa den Veie, som her er antydet, hvilket synes mig, og vist mange Andre, at staa i Modstrid med den Stilling, som Regjeringen i finantlig Hense- sende stod paa i Tjor. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind herpaa, da det jo ganske